

Kastelen

18 augustus 2021

Wist u dat de Périgord duizend-en-een kastelen telt? Maar de beroemdste, die vind je er niet, die liggen in de Loire-vallei. Ze stammen uit de late middeleeuwen en uit de Renaissance. Koning Frans I was de eerste die er een liet bouwen, het *château de Chambord*. Zijn opvolgers wilden niet achter blijven en zo groeide het aantal uit tot ongeveer vijftig. U kunt, als u jong bent, of oud maar nog behoorlijk energiek, er een paar bezichtigen. Ze schijnen indrukwekkend te zijn. Veel pracht en praal, rijk gedecoreerd. Zelf heb ik er in mijn hele leven geen een van binnen gezien. Ik word al moe bij de gedachte. Van vrienden weet ik dat je eindeloos veel trappen moet beklimmen en immense zalen door moet. Je krijgt ook pijn in je nek, zeggen ze, van het kijken naar al die prachtige plafondschilderingen. En in al die zalen stuit je dan ook nog eens op een vloedgolf aan toeristen uit alle windstreken, bezig foto's te maken van bustes, portretten, open haarden, tapisserieën, vazen, ga zo maar door. In de Périgord heb ik er ook maar een paar bezocht. Dat dit stukje de titel 'Kastelen' draagt, behoeft dus een nadere toelichting.

Begin juli dit jaar mochten we, nadat de maatregelen rond Covid versoepeld waren, eindelijk weer naar ons huis in Veyrignac. Tijdens onze inspectietocht bleek dat we een probleem hadden. Wat was het geval? Dertig- tot veertig-duizend bijen hadden zich, tijdens onze afwezigheid en zonder onze

Château de Champfort, een Loirekasteel.

toestemming, nijverig genesteld tussen luik en raam van de slaapkamer. Een indrukwekkend gezicht, dat moet gezegd, maar ook een pittig probleem, dat dringend om een oplossing vroeg.

Dankzij de expertise van een bijzonder behulpzame imker uit de buurt werd het bijenvolk dezelfde dag nog vakkundig verplaatst naar een ander onderkomen, op een veilige afstand van ruim twee kilometer. Bij het tweede of derde bezoek van de bijenhouder vroeg hij of wij al eens de tuinen van het kasteel van Veyrignac hadden bezocht. Wat? Had Veyrignac dan een kasteel?

We waren verbijsterd over onze onwetendheid. De eigenaresse, vertelde hij, was een gefortuneerde *Parisienne*, een *chasseur de tête*. Ze deed internationaal headhunterswerk en was getrouwd met een veel oudere aristocraat, die nog rijker was dan zijzelf. Elk jaar stelde ze de tuinen van het kasteel een paar dagen open voor een zeer beperkt publiek. Onze imker was lid van de *Association culturelle du Château de Veyrignac*, een vereniging die hoogstwaarschijnlijk in het leven was geroepen om subsidie in de wacht te slepen, nodig om het geldverslindende onderhoud van kasteel en tuinen te kunnen bekostigen. Hij wees ons op de mogelijkheid om via hem aan entreekaartjes te komen. Zo konden we een paar dagen later 's avonds genieten van het charmante *château*, van fraaie Franse tuinen met hun geometrische structuur, van een Venetiaanse *giardino* en van

een subliem uitzicht over de rivier en omstreken. Tegen half negen verscheen de eigenaresse. Na haar met een Parijs accent uitgesproken welkomstwoordje maakten na een korte pauze drie musici hun opwachting op de trappen van het bordes.

Een tenor, een harpiste en een klarinettist probeerden muziek van onder andere Beethoven en

Mozart ten gehore te brengen. Ik zeg met opzet ‘probeerden’, want de akoestiek werkte niet echt mee. Toen het omstreeks tien donker begon te worden en overal lichten aangingen, kregen kasteel en park een feeërieke uitstraling. Het publiek bestond voornamelijk uit dure Parijse zakenlieden en notabelen uit de omgeving. De heren droegen jasje dasje, de dames elegante jurken. Er viel niet één spijkerbroek te bekennen, wél veel parelkettingen. Mijn partner en ik staken schril af in onze simpele, shabby vakantieplunje.

We zochten dan ook twee onopvallende plaatsjes, zo ver mogelijk achteraan. Onze buurman, een hoogbejaarde heer, bleek twee kleinzonen te hebben, die in Delft studeerden. Hij was dol op Vermeer en op de andere Hollandse meesters uit de Gouden Eeuw. In de pauze maakten we een praatje, ik zei het te betreuren dat overal in de wereld de Franse taal verdrongen wordt door de Engelse, de nieuwe *lingua franca*. Ik verwachtte een instemmende reactie, maar in plaats daarvan klonk uit zijn mond slechts een afgemeten ‘*So what*’.

Na afloop van het concert togen we in gezelschap van twee oudere, deftige dametjes uit Domme naar het deel van het park achter het kasteel waar heerlijke hapjes en mooie wijnen op ons stonden te wachten op met fraai linnen bedekte lange houten tafels. Het aanwezige personeel sloofde zich uit om iedereen op

zijn wenken te bedienen. Er werd druk geconverseerd en, naarmate er meer gedronken werd, op steeds luidere toon. ‘Macron moet voet bij stuk houden en die asociale gele hesjes eens en voor altijd de mond snoeren’, snoefde een driedubbele kin met vreemdsoortige versierselen op zijn colbert, nippend aan zijn zoveelste glaasje dure Chablis.

Het buffet, zo vernamen we achteraf, bleek gesponsord te zijn door Frankrijks grootste supermarktketen *Leclerc*. Ook waar het gaat om privé kastelen op het Franse platteland, concludeerden we na afloop, zijn cultuur en economie innig met elkaar verstrengeld.